

Tast de text

Desgraciadament, en Balagi havia sortit de la mina per anar a fer de ventre, i quan es disposava a tornar a entrar, un dels "llepes" es va voler riure d'ell, i li va fer la traveta posant-li un bastó entre els peus.

- Que tenia pipi el mico? –li va dir en to de mofa.

- Au vingal!, què hi tens aquí sota? Ensenya'ns la pelleriça que et penja entre les cames! –se'n va riure, corejat per tots els altres llepaculs.

Balagui va trontollar, i va caure amb tan mala sort que va donar un cop a l'olla que fumejava amb el sopar del borni; i el rostit va anar pel terra i l'olla es va esmicolar.

Els "llepes" van sortir corrents darrera el pobre nen com un exèrcit de gossos rabiosos, insultant-lo i amenaçant-lo. Però ell va fer un salt de gat, i es va ficar ràpidament a dins de la mina, on la foscor el feia sentir segur per amagar-s'hi. Cap dels "llepes" no tenia nassos de baixar a la mina de nit, i menys quan el borni no hi era.

Sabien del cert que la seva vida correria perill allà dins, doncs també tenien clar que eren uns botiflers, que li besaven el cul a l'enemic, per tal d'aconseguir els seus favors, i estalviar-se mals de caps. La seva mesquinesa els afavoria d'escapolir-se d'haver de picar mineral. Però, precisament per la seva condició de "llepaculs" i traïdors, no dubtaven gens de fer la vida impossible, tant com podien, als altres treballadors, i aquests els tenien enfilats. Mes d'un "llepa" havia aparegut amb el cap esberlat per culpa d'un esfondrament "fortuït", quan "un corrent d'aire sobtat" havia apagat les llànties que il·luminaven la zona. I per desgràcia, mai hi havien testimonis que poguessin explicar el que havia succeït; un trist accident, un nou esfondrament desafortunat, i un llepacul de menys!

En Turino havia presencià l'episodi, i de seguida va baixar a la mina amb la idea de endur-se'l; volia que l'acompanyés en la fugida. Tenia molt clar que el nano no tenia cap futur si continuava a la mina. Si el deixava allà, el borni acabaria amb ell a garrotades qualsevol dia. Estava neguitós perquè no sabia quan de temps tenia per organitzar la seva fugida abans de què el borni tornés i se n'adonés de la seva absència. Amb bona sort no se n'adonaria fins l'endemà. Una fugida de dos empitjorava les opcions d'èxit, i més tenint en compte que Balagui era mes petit, i físicament menys afavorit. Turino

va córrer per les galeries buscant-lo, i cridant-lo amb la veu baixa, però el noi esporuguit s'havia ben amagat.

- Bala! Bala! Soc en Turino! Vine amb mi! Hem de marxar abans no torni el borni! Si en Juba t' enxampa et matarà a garrotades! Vine, marxem tu i jo d'aquí! Hem de fugir de seguida! –deia en Turino, dirigint el seu discurs cap a la foscor de les galeries.

El nano va sentir soroll al seu darrera, un soroll que venia del pou principal, i després va veure la claror d'una llàntia encesa que s'acostava parpellejant. Va pensar que seria un grup de "llepes" que baixava a cercar-lo, però de sobte va veure qui era, i un calfred li va recórrer l'espina.

Era l'ull brillant del borni que l'observava més obert que mai! Per un moment va témer que aquell ull envermellit per la ràbia li anava a sortir disparat de la cara en qualsevol moment, per atrapar-lo a ell com si fos una ventosa. Era una situació completament excepcional que aquest baixés a la mina, i això volia dir que la pèrdua del seu sopar havia estat la gota que havia fet vessar el got de la seva paciència amb el petit; era evident que se'n preparava una de grossa.

Els llepaculs se'n van guardar bé prou de culpar-se, i per variar li van carregar el mort a la criatura. Havia estat en Balagui qui li havia esguerrat el sopar.

- On es la rata? –va bramar l'africà. Turino havia quedat tan sobtat de veure'l que no va saber reaccionar, i encara menys què dir-li.

- Tu, sac d'ossos! Que no has sentit el que t'he preguntat? On és el mico? Quan l'enganxi el rebento! –va cridar el númera amb la cara amarada de suor.

- Fa estona que no l'he vist, ho juro pels déus! Es per això que he baixat a buscar-lo! –va contestar en Turino.

- Què jures tu, mitja merda! És per *Baal* que has de jurar! I no pels teus fotuts i miserables déus! Ell és el Senyor de la Terra, el que cavalca damunt els núvols! –li va dir mirant-lo amb tot el menyspreu que va ser capaç de mostrar.

- A on has d'anar tu, amb el tros d'excrement? A on te'l vols endur, desgraciat? No estaràs pas tramant fotre el camp de la mina i emportant-te el petit tros de merda! –li va dir, clavant-li una primera bufetada.

- No tindràs pas els collons de fer-ho, oi que no miserable edetà? –li va dir, tornant-li a clavar una segona bufetada.

Aquest cop la patcada el va fer caure a terra, i just en aquell moment van veure en Balagui que corria a amagar-se dins de la galeria, que es trobava negada d'aigua.

En una dècima de segon el borni va estendre el braç i va fer volar el fuet, que es va enrotllar al turmell del petit, fent-lo caure. L'africà va tenir el temps just per clavar-li una guitza al cul, però el noi es va escapolir i va córrer a l'interior de la galeria. Sabent-lo atrapat, el borni bavejava i xisclava de satisfacció:

– Hiii! Haaa! Hooo! –el miserable assaboria per endavant la pallissa que li clavaria.

La galeria es feia cada cop més estreta, fins al punt en el que un adult li era materialment impossible entrar-hi, i encara menys un adult corpulent com en Juba.

Quan va veure que no el podia fer sortir, es va fer amb una llarga vara de fusta, i li va començar a etzibar cops amb gran violència; la seva intenció no era altra que rebentar-lo com si fos una rata.

- A tu pocaverkonya, t'aixafaré com un cuc! O millor encara, com un llimac! Et faré sortir les tripes per la boca! Mai més no tornaràs a abocar-me l'escudella, desgraciat fill de meuca! –xisclava fora de sí, mentre li donava una garrotada i una altra amb la fusta, com un pertorbat.

- No, no! Jo no!, No ha estat culpa meva! Ho prometo! No he estat jo el culpable! Jo no ho volia fer! Ha estat sense voler; han estat ells els qui m'han fet caure! Ells m'han fet caure! –crirava el minyó amb desesperació, encara que inútilment, dins la foscor de la galeria.

- Excuses! Excuses, i més excuses, rata mentidera! Avui en lloc de rostit de gallina el que em fotré es un tip de rostit de rata mentidera! I quan acabi de menjar-me-la, em fotré dos rots i quatre pets per celebrar-ho! –li va cridar. La seva intenció era paralytzar-lo fent-li por.

La veritat és que no podia haver triat pitjor amenaça que la que acabava de proclamar. En Turino i en Balagui s'ho van creure immediatament. Quantes vegades havien escoltat els rumors sobre l'afició del nùmda a cruspír-se criatures. Mai ningú no ho havia comprovat, i no serien pas ells els qui s'arriscarien a fer-ho. Convençut que l'amenaça anava de debò, en Turino va córrer a ficar-se dins la galeria per poder veure el que estava passant. Volia aturar la pallissa, però no sabia com fer-ho i quan va veure que l'animalot desbocat bavejava mentre apallissava el petit, va reaccionar instintivament. L'havia d'aturar com fos! I no se li va ocórrer millor idea que saltar-li a l'esquena, i ficar-li el dit al únic ull que li quedava. El borni va embogir pel dolor.

- Ahhh! Ahhh! Em fas maaaaal, desgraciaaat! Deixa'm anar tros d'ase! –va bramar l'africà, i va lluitar com va poder per treure-se'l del damunt. Es va començar a donar cops a l'esquena amb les parets de la galeria per mirar d'aconseguir desenganxar-se'l i fer-lo caure, però en Turino se l'hi havia enganxat a l'esquena com una sangonera.

En Balagui va aprofitar aquell moment de descontrol, i mentre l'homenot intentava treure's del damunt el seu company, se li va esmunyir, passant-li entre les cames i fent-lo ensopegar. L'africà va trontollar, i finalment va caure de bocaterrosa amb en Turino enganxat a la seva esquena com una berruga. El sòl de la galeria s'havia entollat amb dos pams d'aigua, que procedia de la veta perforada; el cos del borni va caure pla dins l'aigua, fent un bon esquitx.

-Xafff! –es va escoltar, quan va caure pla dins el toll d'aigua, veient-se obligat inevitablement a enfonsar el cap a l'aigua bruta.

Va fer esforços per alçar el cap, per aconseguir agafar un bri d'aire, i per uns instants ho va aconseguir. Tenia la cara enfangada, regalimava baves per la boca, i l'ull li sagnava a dojo. Va fer l'intent de posar-se de quatre grapes, però amb el pes d'en Turino agafat a la seva esquena no ho va aconseguir, i després de trontollar, va tornar a caure dins el bassal de l'aigua que s'havia acumulat. El

noi ho va aprofitar, i va fer un salt per anar-li a asseure's damunt del clatell, cosa que va fer tornar a submergir-li el cap.

Des d'aquella posició, Turino va veure el mànec d'un dels pics que utilitzaven per obtenir el mineral que aflorava fora de l'aigua, i sense pensar-s'ho un segon, el va agafar, el va alçar, i amb tota la força que va poder el va deixar caure damunt el cap de l'infortunat. La punta afilada de l'eina es va introduir uns centímetres dins el crani de l'africà, quedant-li clavat dins l'os; l'homenot frisava embogit per treure's el llast que l'obligava a mantenir el cap submergit a dins l'aigua. En Turino va comprendre que el tenia dominat, i que la seva salvació passava per aconseguir de mantenir-s'hi aferrat. Assegut damunt del clatell del borni, el noi va estendre els braços, i els va falcar amb totes les seves forces a les parets de la galeria per evitar que aquest el pogués tornar a alçar.

En Balagui ara s'ho mirava des de l'altra banda de la galeria, il·luminada dèbilment per una llàntia d'oli que feia pampallugues; veia l'africà lluitant per intentar treure's en Turino del damunt, que ara havia tornat a aconseguir posar-se de quatre grapes, i amb la túnica arremangada a l'esquena li mostrava tota la natgera, fosca i lluent. Per sota del paner de l'africà, els testicles i el membre d'aquest penjaven com el badall d'una campana, anant d'una banda a l'altra. Balagui es mirava aquell grotesc espectacle repensant que podia fer ell per ajudar el seu company, i ho va aprofitar. S'hi va acostar i va decidir que havia de fer sonar aquella campana, i la va fer sonar fort! Agafant embranzida li va etzibar una guitza a l'entreuix amb totes les seves forces, i a continuació se li va llençar al damunt mossegant-li una natja, clavant-li les dents a la carn amb totes les seves forces. L'homenot que tot just havia pogut aixecar el cap fora de l'aigua per uns instants, el va tornar a enfonsar sense haver pogut agafar aire; el dolor a les parts se li feia insuportable, i això se li sumava el mal de cap, i la sensació d'ofegament desesperat que patia. Començava a sentir la debilitat del qui es veu morir i no hi pot fer res per evitar-ho.

Infructuosament va continuar fent moviments per mirar d'eliminar les paparres que duia agafades, una al cap i l'altra al cul, i ho va continuar intentant uns instants més; després va perdre les forces, i es va quedar immòbil.

L'ànima de diable que omplia tot aquella humanitat, li va voler abandonar el cos fent honor al comportament miserable que havia tingut tota la seva vida, i ho va fer en forma d'una ventositat

sonora monstruosa, que va retronar immensa a dins de la galeria. En Balagui encara era enganxat al cul del moribund quan va rebre la fuetada al nas de la ventada pudenta sorgida del mateix infern; primer va sentir arcades, i després va vomitar de manera incontrolada; i això el va obligar a desclavar la dentadura de la carn morta que encara aferrava amb les dents. L'africà s'havia quedat per fi immòbil, de boca terrosa, i amb el cap submergit.

En Turino va continuar assegut damunt d'aquell cos sense vida durant uns segons més, fins que es va convèncer de què l'havien vençut. En Juba, el borni més fill de puta de la terra, havia deixat d'existir; ja mai més maltractaria a ningú! I ho havia fet ell, amb les seves pròpies mans!